

Αγαπητοί φίλοι και φίλες,

επικοινωνώ μαζί σας, πρώτον για να σας ενημερώσω ότι υπάρχει μιά αλλαγή στην ημερομηνία συνάντησής μας για τον μήνα Ιανουάριο. Τελικά η συνάντηση αυτή και οι ομάδες ψυχοθεραπείας δεν θα γίνουν όπως είχε ανακοινωθεί το Σάββατο 5 και Κυριακή 6 Ιανουαρίου, δεδομένου ότι λειτουργικές και άλλες υποχρεώσεις μου, λόγω τής εορτής των Θεοφανείων, δυσκολεύουν την δική μου χρονική διαθεσιμότητα.

Η συνάντηση τού Ιανουαρίου θα γίνει το επόμενο Σάββατο των Θεοφανείων, δηλαδή 12 Ιανουαρίου και ώρα 18.00 στην αίθουσα τού Μητροπολιτικού Ναού τής Μεταμορφώσεως στην Ερμούπολη. Το ίδιο και οι ομάδες ψυχοθεραπείας θα γίνουν τις ίδιες ώρες όπως κάθε φορά, το Σάββατο 12 και την Κυριακή 13 Ιανουαρίου.

Δεύτερον επικοινωνώ μαζί σας για να σας ευχηθώ με την ευκαιρία των Χριστουγέννων.

Και άλλες φορές έχω εκφράσει την γνώμη μου για τις εορταστικές ευχές. Αν και από μόνο του το να ευχηθείς στον άλλον ωραία πράγματα, όπως υγεία, μακροζωία, ειρήνη, καλά Χριστούγεννα, χαρά, ευτυχισμένο το νέο έτος, και άλλα νόστιμα, φυσικά και δεν είναι κακό, αλλά είναι επιφανειακό. Είναι άγονο, στείρο. Είναι ανούσιο και φυσικά δεν έχει κάποιο αποτέλεσμα. Και γιατί; Απλά διότι είμαστε για άλλη μιά φορά, στον χώρο των αυτοματισμών, στον χώρο τής μη συνειδητότητας, στον χώρο τού λεκτικού πληθωρισμού. Λόγια, λόγια, λόγια, λόγια... Και πολλές φορές ωραία λόγια.... Και ποιος δεν έχει πιά κουραστεί από τα άνευ ουσίας και περιεχομένου λόγια.

Και τι προτείνω θα μου πείτε. Να καταργήσουμε δηλαδή τις ευχές;

Το να τις καταργήσουμε ή να μην τις καταργήσουμε λίγο με ενδιαφέρει. Διότι δεν είναι εκεί το θέμα.

Το θέμα είναι ότι υπάρχει ένα δυσθεώρητο χάος μεταξύ των ευχών που εκστομίζουμε κατά την διάρκεια των γιορτών και τού τρόπου που φερόμαστε στον εαυτό μας και στους συνανθρώπους μας.

Το θέμα είναι το κατά πόσο **ΕΙΜΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΑΡΩΝ**, έχω δηλαδή συνειδητότητα στην ζωή μου, ζώντας στο εδώ και τώρα, και όχι στο παρελθόν ή στο μέλλον, ώστε ανά πάσα στιγμή να κάνω τις καλύτερες δυνατών επιλογές. **Και ποιες είναι οι καλύτερες δυνατών επιλογές για την ζωή μου, για την χαρά μέσα μου, για την εσωτερική μου ειρήνη και γαλήνη, για την υγεία μου, για την οικογένειά μου, για τους φίλους μου, για τον μικρόκοσμο μέσα στον οποίον ζω;** Φυσικά και δεν είναι να τους απευθύνω ευχές.

Πως θα σας φαινόταν να ευχόμουν στον εαυτό μου, "σού εύχομαι να έχεις χαρά μέσα σου και ειρήνη" και στην πράξη να διαλέγω το μίσος, την ανταγωνιστικότητα, την εξαπάτηση, την κακία; Δηλαδή συναισθήματα που μου

προκαλούν ταραχή, αναστάτωση, αγωνία, και άγχος. Δεν θα βλέπατε εδώ μία σχιζοφρενική στάση ζωής;

Πως θα σας φαινόταν να ευχόμουν στον εαυτό μου "να έχεις υγεία" αλλά στην πράξη να την καταστρέφω, επιλέγοντας να τρώγω και να πίνω ανεξέλεγκτα;

Πως σάς φαίνεται η ανθρώπινη παράνοια από την μία να ευλογούμε και να αγιάζουμε τα νερά και τις θάλασσες και από την άλλη να τα μετατρέπουμε σε σκουπιδοτενεκέδες;

Άρα οι καλύτερες δυνατόν επιλογές, είναι οι επιλογές που έχουν σαν μοναδικό κίνητρο τους **την αγάπη**. Πρώτα και κύρια την αγάπη και την συμπόνια για τον εαυτό μου διότι χωρίς αυτή την αγάπη δεν είναι δυνατόν να αγαπήσω και να συμπονέσω κάποιον άλλον, και στην συνέχεια αγάπη και συμπόνια για όλα τα πλάσματα στο σύμπαν. Τους άλλους ανθρώπους, τα παιδιά, τα ζώα, την γή, την θάλασσα, τα φυτά, τα πουλιά, τα δένδρα. Όλη την δημιουργία.

Άρα κάπως έτσι εννοώ το περίεργο, και δεν σάς κρύβω καί κάπως εκνευριστικό (για μένα) φαινόμενο τών ευχών.

Και τελειώνω με την πιο συνηθισμένη ευχή **"ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ"** που με κάνει να θέλω να γελάσω, αλλά και να κλάψω κάθε φορά που την ακούω, από την θλίψη που μου προκαλεί. Γιατί ; σάς ακούω να ρωτάτε. Απλά διότι κάθε χρόνο τέτοιες μέρες, έρχεται στο μυαλό μου και στην καρδιά μου η φράση τού Ιωάννη, τού αγαπημένου μαθητή τού Ιησού, στην αρχή τού Ευαγγελίου του. Στην φράση αυτή φωτογραφίζει την στάση μας απέναντι στο μοναδικό αυτό γεγονός που "γιορτάζουμε" κάθε 25 Δεκεμβρίου: **"Το φως αυτό (ο Υιός τού Θεού) έλαμψε μέσα στού κόσμου το σκοτάδι, μα το σκοτάδι δεν το δέχθηκε. Μέσα στον κόσμο ήταν, κι' ο κόσμος δι' αυτού δημιουργήθηκε, μα δεν τον αναγνώρισε ο κόσμος. Ήλθε στον τόπο τον δικό του, ο λαός του όμως δεν τον δέχθηκε."**

Ο λαός του είμαστε εμείς, και η απόδειξη ότι στην πραγματικότητα δεν τον δεχθήκαμε, παρά το προσωνύμιο τού χριστιανού που φέρουμε, παρά τις γιορτές, παρά τα λαμπάκια, παρά τα δώρα που τρέχουμε να αγοράσουμε, και παρά τις φιέστες και τα γιορτινά τραπέζια, είναι ότι έχουμε μετατρέψει την ζωή μας και τον πλανήτη που μάς χάρισε να ζούμε, σε πραγματική κόλαση. Ο πόνος και η δυστυχία που εμείς δημιουργούμε για τον εαυτό μας, για την οικογένειά μας και τους συνανθρώπους μας ξεχειλίζουν από παντού. Η αγάπη που δίδαξε, η συγχώρεση, η συμπόνια, η αλληλεγγύη, η ταπεινότητα, η προσφορά διέπουν τις σχέσεις μας;;; Το χρήμα, το φαίνεσθαι, το κυνήγι τής εξουσίας και η λατρεία τού ειδώλου τού εγώ μας δεν είναι οι αξίες που διέπουν την καθημερινότητά μας;;;

Εύχομαι σε όλους εσάς που έρχεσθε στο Σχολείο Οικογένειας **Καλά Χριστούγεννα**, αλλά με την ουσιαστική έννοια τής ευχής αυτής: Να τον παρακαλέσουμε να μας βοηθάει να συγχωρούμε. Να μάς βοηθάει να μάθουμε να συμπονούμε και να αγαπούμε. Να μας βοηθάει να μάθουμε να δίνουμε. Να μας

χαρίζει τη δική του χαρά και εσωτερική ειρήνη. Αλλά πριν από όλα αυτά να συνειδητοποιήσουμε ποιος είναι αυτός τού οποίου γιορτάζουμε την γέννηση στις 25/12 και τι ήλθε να κάνει στον πλανήτη αυτό.

Θα είναι καλά τα Χριστούγεννα όταν ζεστάνουμε ο ένας την καρδιά τού άλλου.

Καλή συνάντηση, λοιπόν το νέον έτος, το Σάββατο 12 Ιανουαρίου.

Με όλη μου την αγάπη προς όλους και όλες,
π. Μελέτιος Ζαχαρόπουλος